

Το Παραμύθι του Νεκρού Αδελφού

14.4.2008

Το παραμύθι του νεκρού αδελφού είναι μια ιστορία που τη λέγαμε στα παιδιά χιλιάδες χρόνια πριν, στην εποχή των Λεμουριών, ένα παραμύθι που μιλούσε για τον αγώνα δρόμου που κάναμε τότε όλοι για να κατεβούμε στη γη.

Μια φορά κι έναν καιρό λοιπόν ήταν ένας βασιλιάς και καθόταν στα δώματα του παλατιού του κι από ψηλά θαύμαζε όλα όσα είχε, όλα όσα του ανήκαν. Όλο το βασίλειο το κοίταζε από ψηλά, από την κορυφή του πύργου του. Μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι του, ήταν δικό του. Τίποτα δεν ανήκε σε κανέναν άλλον.

Μέχρι που κάποια φορά, ο βασιλιάς αποφάσισε να δει τον εαυτό του στον καθρέφτη. Εκείνες τις εποχές δεν υπήρχε καθρέφτης. Κάποια στιγμή λοιπόν ο βασιλιάς σκέφτηκε πώς θα ήταν να δει τον εαυτό του στον καθρέφτη τάχα. Έβαλε λοιπόν τους καλύτερους τεχνίτες, τους καλύτερους τέκτονες, και του έφτιαξαν μια τόσο όμορφη κατασκευή, όπου μέσα εκεί θα μπορούσε να κοιτάζει τον εαυτό του.

Την πρώτη φορά σκέφτηκε «Πώς θα είναι τάχα να βλέπω τον εαυτό μου; Μα... εγώ νιώθω πάρα πολύ όμορφος, είμαι υπέροχος, είμαι καταπληκτικός». Φορούσε το στέμμα του και την κόκκινη κάπα με τα χρυσά σιρίτια στους ώμους. Πήγε και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη και όλο του το μεγαλείο, ...όλο του το μεγαλείο αποτυπώθηκε εκεί. Ήταν τόση η ομορφιά του που ο καθρέφτης δεν μπορούσε να δείξει τίποτε άλλο, έδειχνε μόνο την εικόνα του βασιλιά. Ακόμα και όταν αυτός έκανε λίγο στην άκρη, ο καθρέφτης είχε θαμπωθεί τόσο πολύ, που έδειχνε την εικόνα του βασιλιά.

Κατόπιν, από μια περίεργη στροφή της μοίρας ο καθρέφτης έσπασε και μυριάδες κομματάκια γυαλιού ξεχύθηκαν στο πάτωμα. Ο καθρέφτης όμως ήταν ζωντανός, είχε ζωή. Δεν ήταν ένας οποιοσδήποτε καθρέφτης αλλά ήταν ένας μαγικός καθρέφτης και κάθε κομματάκι ήταν ζωντανό. Εκεί λοιπόν που όλα αυτά τα κομμάτια μαζί είχαν φτιάξει μια πολύ όμορφη εικόνα, ξαφνικά βρέθηκαν χάμω στο πάτωμα σκορπισμένα και κανένα δεν αναγνώριζε το άλλο, γιατί το καθένα είχε μια διαφορετική εικόνα πάνω του, είχε ένα διαφορετικό κομμάτι του βασιλιά. Κανένα δεν έμοιαζε με το άλλο γιατί το καθένα αποτύπωνε ένα ξεχωριστό μόνιο, ένα διαφορετικό τετραγωνικό εκατοστό από την εικόνα του βασιλιά. Ο βασιλιάς είδε τον καθρέφτη που θρυμματίστηκε και γέλασε, γιατί όλο αυτό δεν ήταν παρά ένας καθρέφτης και ήξερε ότι θα μπορούσε να φτιάξει πάρα πολλούς άλλους.

Έβαλε λοιπόν τους καλύτερους τεχνίτες του και του έφτιαξαν έναν άλλον καθρέφτη. Αυτή τη φορά όμως έκανε μια πονηριά. Δεν ήθελε να δει τον εαυτό του με τον ίδιο τρόπο. Τώρα πια ήξερε πως είναι να είναι ένας μεγαλοπρεπής βασιλιάς με κορώνα και κάπα, το σπαθί στη μέση και όλο

το βασιλικό του μεγαλείο στην αύρα του. Αυτή τη φορά ντύθηκε χωρικός.

«Μα, βασιλιά, πώς είναι δυνατόν εσείς να φορέσετε τα ρούχα του χωρικού;»

«Δεν σας νοιάζει» τους είπε. Φόρεσε λοιπόν τις γαλότσες, ένα τρύπιο παντελόνι, ένα ψάθινο καπέλο σκισμένο, άφησε και λίγο τα γένια του να μακρύνουν και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη. Και ο καθρέφτης αυτή τη φορά έδειξε κάτι άλλο. Έδειξε αυτό που είχε στον νου του ο βασιλιάς. Δεν έδειξε αυτό που ήταν ο ίδιος, έδειξε αυτό που ήθελε να παραστήσει ότι είναι. Και, για μια ακόμα φορά ο καθρέφτης έσπασε. Αυτή τη φορά τον έσπασε ο ίδιος ο βασιλιάς γιατί, τι βασιλιάς ήτανε, αν δεν μπορούσε να κάνει όσους καθρέφτες ήθελε;

Έτσι λοιπόν, κάθε τόσο έβαζε τους καλύτερους τεχνίτες του βασιλείου του και του έφτιαχναν καινούριους καθρέφτες κι αυτός φορούσε διαφορετικές στολές και στεκόταν μπροστά. Όμως οι καθρέφτες ήταν ζωντανόι γιατί τα πάντα ήταν ζωντανά σ' αυτό το βασίλειο. Τίποτα δεν ήταν άψυχο. Ακόμα κι αυτό που δεχόταν να παραστήσει τον καθρέφτη ήταν ζωή.

Σπάζοντας λοιπόν τον καθρέφτη, χιλιάδες κομματάκια γυαλιού σκορπίστηκαν στο πάτωμα. Χιλιάδες κομματάκια έψαχναν να βρουν το ταίρι τους. Προσπαθούσαν να κολλήσουν το ένα με το άλλο και δεν ταίριαζαν με τίποτα, γιατί δεν θυμόντουσαν που βρισκόταν πριν. Πριν ήταν Ένα, δεν ήταν πολλά. Βλέπετε, ο καθρέφτης πρέπει να είναι Ένα για να δείξει την εικόνα. Για να μπορέσει να αντανakλάσει το είδωλο, πρέπει να είναι Ένα. Κι έτσι ενωμένοι όπως ήταν τότε, δεν καταλάβαιναν πώς είναι να είσαι ένα μικρό, ξεχωριστό κομμάτι. Κι ενώ ο βασιλιάς πηγαινοέρχονταν με την ωραία του φορεσιά, πότε έτσι, πότε αλλιώς, πότε πρίγκιπας, πότε ιππότης, πότε ζητιάνος, πότε αυτό, πότε εκείνο, οι καθρέφτες έσπαζαν, έσπαζαν, έσπαζαν, και ο τόπος γέμιζε συνέχεια πάρα πολλά μικρά γυαλάκια.

Το παραμύθι αυτό λοιπόν έρχεται να σας δείξει το εξής...

Έχετε καταλάβει ήδη πάρα πολλά από τα νοήματα που φέρνει, αλλά εμάς μας αρέσει να το λέμε αυτό το παραμύθι, παραμύθι του νεκρού αδελφού. Γιατί κάθε φορά ο βασιλιάς έβλεπε στον καθρέφτη αυτό που ήθελε να δει, έβλεπε το πρόσωπό του με μια άλλη μορφή. Και κάθε φορά έσπαζε αυτόν τον καθρέφτη, τα κομματάκια έπεφταν στο πάτωμα, το είδωλο χανόταν κι έμοιαζε σαν να έχανε μια πλευρά του εαυτού του κάθε φορά. Έτσι, έφτιαχνε μια άλλη πλευρά, μια άλλη μορφή. Αλλά και αυτόν τον αδελφό τον άφηνε να χαθεί, και πάλι και πάλι... μέχρι που στο τέλος, όλα τα μικρά κομματάκια του καθρέφτη στο πάτωμα έμειναν να ψάχνουν το ένα το άλλο. Έμειναν να προσπαθούν να βρουν τα χρώματά τους: το κόκκινο να βρει το κόκκινο, το πράσινο το πράσινο, να βρουν τη γενική ιδέα, το γενικό σχήμα και μετά, κάπου εκεί μέσα να ενταχθούν κι αυτά.

Ελάτε όμως που κανένας μα κανένας δεν ήξερε την τελική μορφή. Μόνο ο βασιλιάς είχε δει το είδωλό του στον καθρέφτη. Μόνο αυτός ήξερε πώς έμοιαζε σαν χωρικός, σαν ζητιάνος, σαν βασιλιάς και σαν ιππότης. Αυτός

ήξερε πώς έμοιαζε σαν μάγειρας και σαν καμαριέρα. Κι έτσι τα κομματάκια πήγαιναν κι ερχόντουσαν αδιάκοπα, προσπαθώντας να δουν που ταιριάζουν.

Κι όταν ο βασιλιάς βαρέθηκε να παίζει αυτό το παιχνίδι της μορφής, όταν βαρέθηκε να κοιτάζει τον εαυτό του στον καθρέφτη, είπε στους τεχνικούς του, στους άξιους τεχνίτες του, να σταματήσουν.
«Μη φτιάχνετε άλλους καθρέφτες πια, δεν χρειάζομαι τίποτε άλλο».

Τότε πήγε και κάθισε στον θρόνο του και άρχισε να θυμάται. Άρχισε να θυμάται πώς ήταν η εικόνα του σαν χωρικός, σαν ζητιάνος, σαν καμαριέρα και κάθε φορά που αυτός θυμόταν, με έναν μαγικό τρόπο η εικόνα ξανασχηματιζονταν. Με έναν μαγικό τρόπο, το κάθε κομματάκι κούμπωνε στο ταίρι του, το ένα με το άλλο, σαν κομματάκια ενός μεγάλου παζλ. Και οι φιγούρες, η καθεμιά ξεχωριστά, φτιαχτήκαν ολόκληρες πάλι.

Κι έτσι τώρα ο βασιλιάς καθόταν στον θρόνο του και θυμόταν όλα όσα είδε. Θυμόταν όλες του τις εικόνες, θυμόταν όλα αυτά που ήθελε να κάνει και απολάμβανε την ανάμνησή τους. Κι όλα αυτά τα μικρά γυαλάκια που είχαν διασκορπιστεί στο πάτωμα έγιναν όμορφα κάδρα στους τοίχους του παλατιού και ήταν πάρα πολύ χαρούμενα, γιατί μπόρεσαν να ξαναβρούν το ένα το άλλο, μπόρεσαν να ξαναγίνουν Ένα και τίποτα πια δεν τους θύμιζε τον πόνο του αποχωρισμού.

Και είχαν πια καταλάβει όλοι ότι αυτός που χώριζε και ένωνε, ήταν ο βασιλιάς. Αυτός ήταν που αποφάσιζε να σπάσει τους καθρέφτες και αυτός ήταν που αγάπησε τόσο τις εικόνες του ώστε να τις φέρει και πάλι στον νου και στην καρδιά του και να τις κρατήσει εκεί για πάντα.

Και έτσι είναι.
Μέτατρον